

*Jak přežít třicet let
s jedním chlapem (a s jednou tchýní)*

POVÍDKY ke kávě

**Hana
Hrabáková**

edice

MEA
CULPA

*Jak přežít třicet let
s jedním chlapem (a s jednou tchýní)*

POVÍDKY ke kávě

Hana Hrabáková

text © Hana Hrabáková, 2015
cover © Kameel Machart, 2015
ISBN: 978-80-87938-25-6

úvod

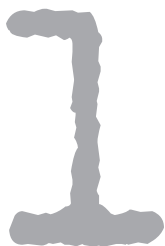
Odmala mě bavilo psát. Dlouhé dopisy, příběhy, postřehy. První povídku jsem napsala v prváku na gymplu, byla to spíš vzpomínka na taneční. Další povídky jsem psala o svých láskách, jak přicházely a odcházely. Tehdy jsem je ale nikomu nedávala číst. Potřebovala jsem se vypsat z nevyrovnaného postoje k bouřlivému milostnému životu. I u maturitní písemky z češtiny mě profesorka zabrzdila na jedenácté stránce...

Před pár lety mě opět přepadla potřeba psát. To když se nahromadila spousta veselých a neuvěřitelných historek mé kamarádky Hely. Její životní eskapády jsme si vyprávěly na holčičích mejdanech, až někoho napadlo, abych to sepsala. To už jsem vlastnila počítač a nemusela ťukat do Consulu a opravovat překlapy. Chytlo mě to. Mým prvním čtenářem byla kamarádka a kolegyně Blanka, kterou jsem snad poprvé v životě viděla smát se nahlas, řekla bych chechtat se; to mi dodalo odvahy k rozesílání povídek známým – kámoškách, které v té době vlastnily internet. A protože ohlas byl kladný, motivovalo mě to k tomu, sepsat každou zajímavou událost – blbost, která mi přišla vtipná. Nakonec jsem psala fejetony pro redaktora Miloslava, který je zveřejňoval ve svých novinách, které už čtvrt století vydává. Často mě zastavovaly ženy středních let a ptaly se, jak moc si vymýšlím. Nevymýšlím, odpovídala jsem. Tohle píše sám život.

K vydání knížky mě navedl právě Miloslav, kterého si troufám zařadit mezi mé přátele.

Některá jména jsou změněna, jiná vymyšlena.

Hana Hrabáková

Jak Hela zavařovala meruňky

Kdo zná Helu, ví, že je ohromně šikovná. Tedy co se umění týče: hraje na piano, zpívá, tancuje... to všechno zvládá, ale nesmí nic dělat rukama. Když si má přišíť knoflík, je to katastrofa. Díрку nevidí a když ji po hmatu najde, zase se do ní netrefí. Opravdu – jednou si přišívala knoflík k blůzce, seděla na malé židličce, najednou se rozesmála a povídá:

„Já si tam přišila i punčocháče!“

.....

Jindy zase za mnou přijela na chatu k Nežárce, že půjdeme na borůvky. Přijela na dva dny a koupila si na to dva žluté desetilitrové kýble!

Borůvky sbírala vleže a kouřila při tom. Sbíráání ji nebavilo - nezakryla ani dno kýble. Utrhla tři borůvky, dvě jí upadly. Zato zánovní světlé džíny byly flekaté od rozválených fialových kuliček. Druhý den si vzala kalhoty jiné, že v těch špinavých nepůjde, takže ušpinila i džíny číslo dvě.

To je Hela.

Jednoho letního dne jí kdosi přinesl koš meruněk.

„Zavařím je na zimu,“ rozhodla se.

Už to, že při mytí sklenic žádnou nerozbila, byl úspěch. A to, že si nezlomila ruku při pěstování meruněk do skle-
nic, byl zázrak.

Sklenice zavíčkovala a dala vařit do vypůjčeného zava-
řovacího hrnce.

Blížila se osmá hodina večerní.

Hela si šla číst do obýváku. Hela totiž stále čte. A přitom
kouří.

Před desátou – po dvou hodinách zavařování – to už ale
dávno nevěděla, že zavařuje, slyšela odněkud ránu. Něco
někde spadlo.

„To asi sousedka pode mnou něco upustila. No nic...“
pomyslela si a dál v klídku četla a kouřila.

Kolem půlnoci - po čtyřech hodinách zavařování, se He-
luš šla umýt a zamířila do pelíšku v ložnici.

RÁNO:

Ranní hygiena a co si Hela dá k snídani?

Vešla do kuchyně a neví, neví, co se děje. Je tady nějak
teploučko a vlhkoučko...

Pohled stočí ke sporáku...

Plamen plápolá. Polekaná Hela koukne do zavařovacího hrnce a tam – horko, červeno a roztavené sklo!

Teprve teď se Hela rozhlíží po kuchyni a na různých místech vidí víčka od sklenic, sem tam i meruňku, pecičku...

Oči samy kouknou směrem ke stropu – odkud visí cáry meruněk!

Ta rána před desátou nebyla z bytu paní sousedky. To spadla puklice z hrnce. Rány další už Hela zaspala.

Výsledek zavařovací akce? Její manžel konečně vymaloval kuchyň.

„Asi budu muset zavařovat i v obýváku, aby vymaloval i tam...“ smála se Hela.

Je to víc než deset let, ale když k ní přijdete do kuchyně a kouknete se na strop, stopy po meruňkách jsou tam stále. Přemalovat to prostě nejde!

Což mi připomnělo, jak se maluje u nás...

2

Jak můj manžel nevymaloval

Před pár lety jsme budovali v obýváku krb a při té příležitosti jsem přesvědčila zedníka, aby vymaloval obývací. To dosud dělával můj muž.

Šikulka byl rychle hotov a jelikož mu zbyla barva, nahnal jsem ho malovat i do kuchyně. Barva však nevyšla, tak musel přikoupit další, no - ale pak zase zbyla. Tak chudák, než se nadál, vymaloval i chodbu, koupelnu a schodiště... Dobrovolně a bez keců.

Nestihl akorát ložnici, ale tu slíbil vymalovat manžel.

Jenže, nějak mu to stále nevycházelo a mně docházela trpělivost.

Na mé otázky, kdy se pustí do té ložnice, odpovídal:

„No, teď na podzim určitě né, to vůbec neschne.“

Přišlo jaro.

„Teď na jaře s tím na mě nechod', nemám čas, víš co mám práce a v létě s tím taky nepočítej, to zase schne moc rychle, počkej na podzim.“

Přišel podzim.

„Ty ses snad zbláznila, teď na podzim? Když to vůbec neschne!“

Připomněla jsem mu, že jsem tam přede dvěma lety rozmázla krvavého komára a šlic je tam doteď.

„Prosím tě, do ložnice stejně nikdo nechodí, když ti to nevadilo dva roky, co tak najednou...“

„Jak najednou?“

Připomněla jsem mu, že strop je úplně šedý, že je to hrůza... a že mi to taky vadí....

„Panebože, proč koukáš na strop...?!“

Řekla jsem mu, že už se nebudu doprošovat a objedná si malíře.

„Ty ses zbláznila, vyhazovat prachy, když to můžu udělat já!“ rozčílil se manžel.

„Jenže ty to neuděláš...“ pípla jsem.

„No..., teď zrovna nemám čas. Až někdy, na jaře...“

Došla mně trpělivost

„Ne, vymaluj teď! Na jaře se zase budeš vymlouvat a zase bude podzim...“

„Ty bys taky furt jen malovala, to není normální,“ začal zešíroka.

„Ta ložnice není malovaná skoro deset let...“

„Jsou lidi, který nemalují vůbec!“ snažil se oponovat.

„Tak vymaluješ to?!“ přitvrdila jsem.

„Jo, ale až budu mít čas...“

„To bych se taky nemusela dočkat vůbec,“ vzdorovala jsem a definitivně se rozhodla: „Malíře si prostě objednám.“

„Budeš vyhazovat prachy zbytečně, já bych to vymaloval. Ale dělej, jak myslíš...“

Malíře jsem sehnala a oznámila to manželovi.

„My budeme malovat?“ divil se.

Když jsem vyklízela ložnici, nechtěl mi pomoci. A těch keců, co měl kolem »mojí« špíny, »mých« pavučin...

„To jsem zvědavej, jak to ten umělec vymaluje. A ať je pryč, než přijdu z práce...“ diktoval si manžel, když se blížil den D.

Malíř přišel brzy ráno a v půl jedné už jsem se s ním loučila. Maloval čistě a ještě po sobě uklidil.

Manžel se vrátil a šel se podívat.

„Hm, takhle bych to uměl taky.“

No, nezabili byste ho?

Jak si udělat z uklízení radost

Když už jsem byla v uklízení, řekla jsem si, že se pustím do mých slonů...

Mám v obýváku třípatrovou černou otevřenou vitrínu a v ní samé slony. V nejnižším patře sídlí starý, téměř historický psací stroj, obklopený také slony. Jednou za čas si vezmu velký lavor, naskládám do něj všechny sloní figurky, otírám je a opatrně vracím zpět do poliček. Šílená práce. Jednou u mě byla na návštěvě bývalá kolegyně Bohunka a poradila mi, abych si k tomu nalila dvojku červeného, že to půjde líp. Od té doby to takhle praktikuju a opravdu, užívám si hezkou chvilku se slony.

Opatrně jsem tedy naskládala všechny sloníky do lavoru a vyndala psací stroj. Jenže - uchopila jsem ho tak nešikovně, že mi vyklouzl z ruky a spadl na všechny ty sošky do lavoru. V rychlosti jsem ho chtěla vyndat, on mi ale vyklouzl podruhé a zbytek slonů dorazil!

Koukala jsem nevěřící na tu spoušť. Nejdříve jsem vyndala zdravé slony, pak samostatné uši a nakonec choboty. Zkoušela jsem, co by šlo slepit, ale pak jsem to vzdala

a nevinná zvířátka pohřbila v odpadkovém koši. Vyprávěla jsem to kamarádce Jitce, ta se mohla potrhat smíchy a hned mě srovnávala s naší kolegyní Helenou, tou, která je neobyčejně nešikovná, rozbije, co se dá, všechno jí upadne a zbytek ztratí. A hned jsme si připomněly příběh starý několik let.

Helena tehdy slavila kulatiny a my jí jely pomoci na chatu s úklidem. Vysmejčit, umýt okna a prostě připravit chatičku pro návštěvy.

„Včera jsem tam byla sundat záclony, vezu je vyprané, abychom je nemusely šmudlat tady u pumpy,“ oznámila nám. „A představte si, šla jsem se projít a našla čtyři klouzky, jenže... Někam jsem je dala a už jsem je pak našla. Třeba budou někde na terase nebo na studni, možná v šuplíku, někde tu musí být...“

No, nikde nebyly.

Tím je Hela známá a všeobecně se to ví. Ona totiž, když jede dělat generální úklid, stačí si ještě skočit do lesa na houby. Proto pak jedeme uklízet znovu, společně.

Hela si v chatičce něco smežčila, prozpěvovala si, pokušovala a já se dala do mytí oken. Šlo to rychle, okýnka jsou malá. Za chvíli bylo hotovo.

„Helo, kde máš ty záclony?“ ptám se.

„V tý žlutý velký igelitce, ještě jsou mokré, dávala jsem je tam rovnou z pračky.“

Připravím si vitrážku a jdu navlékat záclonky se žlutými květy a zelenými lístečky po babičce.

Šáhnu po první záclonce a říkám si, že je nějak blbě vymáchaná. Vytáhnu jí, roztřepu a něco slizkého se táhne sem tam. Koukám jako blázen... Co to je?!

Volám na Helču: „Pojď se podívat, co je to!“

A Hela se pleskla do čela!: „Jéééé, už vím, kam jsem včera dala ty klouzky! Položila jsem je na ty záclony a...“

„Helo, tys vyprala klouzky na 40°?“

Tohle se asi povede málokomu.

Ben První

Mezi všemi těmi figurkami slonů je také jedna figurka vlčáka, našeho prvního Bena. Manžel ho dostal kdysi jako malinkaté štěňátko od kamarádů k narozeninám a od té doby máme doma veselo. Psík to byl neuvěřitelně učenlivý, akorát se vymykal všem radám ve všech dostupných příručkách. Už když s ním manžel začal chodit na cvičák, dělal všechno možné, jen ne to, co měl. Z první hodiny si přinesl v notýsku pětku, protože neštěkal na povel. V další hodině dostal opět pětku, protože nečekal na povel při přeskoku překážek a předběhl ostatní. Čtyřku za užnevím-co jsem považovala za velké zlepšení. Další zlepšení se ale nekonalo.

Doma na zahradě byl Ben miláček všech kolemjdoucích. Bohužel, brzy přišel na to, že život za ohradou je zajímavější.

Poprvé se mu to povedlo, když šla okolo školička. Skákal radostí tak, že se najednou ocitl na druhé straně plotu.

Manželovi nezbylo, než zvýšit plot okolo celého pozemku.

Jelikož se Benovi venku líbilo, zkoušel plot přešplhat i nyní a - zase se mu to povedlo. Byl se podívat v obchoďáku a skončil na psí záchytce. Jela jsem si pro něj a po velkém smlouvání mě to stálo pět set.

Manžel zvyšoval plot podruhé.

Marně. Ben začal utíkat čím dál častěji a můj synovec mu začal říkat Zdrhač neuvěřitelný. Aby byl lépe identifikovatelný, dostal na krk řetízky s různými telefonními čísly, protože v té době ještě mobily nebyly.

Jednou u mě byla na návštěvě kolegyně Bohunka a divila se, proč má ten pes tolik náhrdelníků. Hned druhý den ho podle nich poznala - volala mi, že je v pojišťovně.

Manžel zvyšoval plot potřetí.

A Ben? Vždy si našel nějakou únikovku a my dostávali další a další pokuty. Někdy to bylo za tři sta, jindy za dvě a pak už nám ho policisté, kterým se v těch dobách říkalo příslušníci, vozili za dvě stovky pokaždé rovnou domů.

Náš Ben se podíval do několika hospod, nastoupil do autobusu „K“, všechny lidi tam radostí poskákal a zase vystoupil. Jindy nám volal jakýsi mladík z nádraží - stál na perónu a oblečení měl celé potápičkované. I jemu jsme zaplatili odškodné. Jednou se byl Beník ohrát v dětské ordinaci na poliklinice a největším jeho úspěchem byla návštěva tělocvičny na základní škole. K nemalé radosti dětí se zapojil do míčových her při hodině tělocviku a jeden z míčů prokousl. Přivolaní příslušníci už věděli, kam s ním.

Manžel mu postavil na zahradě kotec i se střechou. Pouštěli jsme ho, jen když jsme byli doma. Přesto se mu podařilo zdrhnout.

.....

Poslední útěk se mu stal osudným. Pod dálničním mostem ho srazilo auto a Ben se nepostavil na zadní. Ve svých jedenácti letech prodělal náročnou operaci a už se nikdy nikam nepodíval. Zato si konečně pořádně užil naší krásné zahrady...

obsah

1. <i>Jak Hela zavařovala meruňky</i>	5
2. <i>Jak můj manžel nevymaloval</i>	8
3. <i>Jak si udělat z uklízení radost</i>	11
4. <i>Ben První</i>	14
5. <i>Jak si Maruška pořídila pejska</i>	17
6. <i>Jak jsem se učila jezdit vlakem</i>	20
7. <i>Jak se ztratila tchyně</i>	24
8. <i>Jak jsme hledali zuby</i>	27
9. <i>Jak můj manžel začal sám od sebe uklízet</i>	29
10. <i>Ben Druhý</i>	33
11. <i>Hodný pejsek</i>	35
12. <i>Teta nevigace</i>	38
13. <i>Jak jsme jeli do Jugošky</i>	45
14. <i>Bulharsko</i>	49
15. <i>Dovolená u Baltu</i>	54
16. <i>Škodič</i>	56
17. <i>Mazlík</i>	59
18. <i>Jak se vydaly české učitelky do světa</i>	61
19. <i>Manželský víkend</i>	66
20. <i>Debil</i>	70
21. <i>Vzpomínka na strejdu Pepu</i>	73
22. <i>Veselé Velikonoce</i>	76

Kniha vyšla s laskavým přispěním partnerů

PIZZERIA RISTORANTE

Bella Italia

Husovo nám. 265, 267 51 Zdice
tel. 311 685 457, 602 950 000
pizzazdice@seznam.cz
www.pizza-zdice.cz

Dobromila Matoušková
Boutique Linda Beroun

edice

MEA
CULPA

Hana Hrabáková / POVÍDKY ke kávě

Vydalo nakladatelství Machart v edici MEA CULPA (1. svazek edice).

Vyšlo v říjnu 2015, vydání první. ISBN: 978-80-87938-25-6 (PDF)

Grafická úprava a návrh obálky: Kameel Machart / Sazba a předtisková příprava: studio Machart

...

Malíře jsem sehnala a oznámila to manželovi.

„My budeme malovat?“ divil se.

Když jsem vyklízela ložnici, nechtěl mi pomoci. A těch keců, co měl kolem »mojí« špíny, »mých« pavučin...

„To jsem zvědavěj, jak to ten umělec vymaluje?! A ať je pryč, než přijdu z práce...“ diktoval si manžel, když se blížil den D.

Malíř přišel brzy ráno a v půl jedné už jsem se s ním loučila. Maloval čistě a ještě po sobě uklidil. Manžel se vrátil a šel se podívat.

„Hm, takhle bych to uměl taky.“

No, nezabili byste ho?

HANA HRABÁKOVÁ se narodila 23. 1. 1962 v Berouně, otec veterinář, matka účetní. Dětství strávila v Popovicích a na Křižatkách. V Berouně nastoupila do 2. ZDŠ, vystudovala gymnázium a pedagogickou přípravu. Prošla několika zaměstnáními. Zprvu pracovala jako učitelka v mateřské škole, pět let pak učila ve Zvláštní a pomocné škole v Králově Dvoře, dále působila jako sociální pracovníce v Českém Červeném kříži, kde se podílela na vzniku Azylového domu Berounka, několik let pracovala jako zástupkyně ředitelky Klubíčka, spoluzakládala a vedla stacionář pro postižené klienty.

Dvacet let pořádala ozdravné zájezdy u moře pro děti z berounské kotliny. Nakonec se vrátila do školství. Nyní působí jako ředitelka Mateřské školy Beroun-Závodí. Jednatřicet let žije se svým manželem na Černém vršku. Mají třicetiletého syna Jiřího.

